

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

KVS EKODIVIZE a.s.

sídlem Leskovská 566, 793 12 Horní Benešov

zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Míketou

sídlem Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného č. j. 11950/17/5300-22444-711887, ze dne 14. 3. 2017 a č. j. 11952/17/5300-22444-711887, ze dne 14. 3. 2017, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 11950/17/5300-22444-711887, ze dne 14. 3. 2017 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č.j. 2302644/16/3205-50522-803350, ze dne 14. 6. 2016, **se zrušují.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 11952/17/5300-22444-711887, ze dne 14. 3. 2017 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č.j. 2302684/16/3205-50522-803350, ze dne 14. 6. 2016, **se zrušují.**
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 19 068 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jiřího Mikety, advokáta se sídlem Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou doručenou soudu dne 12. 5. 2017 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedených ve výrocích číslo I. a II. tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“), kterými žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) vydaná ve formě dodatečných platebních výměrů, která jsou blíže specifikována rovněž ve výrocích číslo I. a II. tohoto rozsudku. Žalobkyně tvrdila, že napadenými rozhodnutími ve spojení s předcházejícími platebními výměry jí byla doměřena daň z přidané hodnoty za leden 2010 ve výši 484 312 Kč spolu s penále ve výši 96 862 Kč a za březen 2010 ve výši 979 895 Kč spolu s penále ve výši 195 979 Kč, a to s odůvodněním, že žalobkyně nemá za uvedená období právo na osvobození od daně z titulu vývozu zboží do jiného členského státu podle § 64 zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Obě napadená rozhodnutí, jakož i jim předcházející platební výměry, považuje žalobkyně za nezákonná, proto se domáhá jejich zrušení, a to z níže uvedených důvodů.
2. Základní námitkou, kterou žalobkyně v rámci žalobních bodů uplatnila, je prekluze práva doměřit daň za obě zdaňovací období ledna a března 2010. V této souvislosti poukázala žalobkyně na to, že daňová kontrola byla zahájena protokoly ze dne 18.6.2012, č.j. 96359/12/358930801275, čímž začala běžet tříletá lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), která tak uplynula dne 18. 6. 2015. Vydání platebních výměrů dne 14. 6. 2016 je proto již po lhůtě a v době, kdy již právo doměřit daň zaniklo. Žalobkyně považuje názor žalovaného, podle kterého lhůta pro stanovení daně neběžela podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu (ve znění účinném od 1. 1. 2014) v důsledku dožádání správce daně o mezinárodní spolupráci, za nesprávný. Žalobkyně má oproti žalovanému za to, že ustanovení § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu lze použít až pro daňová řízení zahájená po 1. 1. 2014, protože teprve s účinností od toho data bylo do daňového řádu vloženo příslušné ustanovení zákonným opatřením Senátu číslo 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákonné opatření číslo 344/2013 Sb.“). Toto zákonné opatření

číslo 344/2013 Sb. obsahuje v článku XXII. přechodných ustanovení pravidlo, podle kterého se řízení nebo jiné postupy při správě daní, které byly zahájeny přede dnem účinnosti zákonného opatření, dokončí podle daňového řádu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu. Z toho podle žalobkyně vyplývá, že ustanovení o prodloužení prekluzivní lhůty nelze použít v daňovém řízení zahájeném před 1. 1. 2014.

3. Žalobkyně v žalobě uplatnila také další námitky, a to nezákonné ukončení daňové kontroly, nevedení oddělených spisů pro každou daň, neúměrné zatěžování žalobkyně rozsahem kontroly, nezákonnost dokazování, nesprávné hodnocení důkazů, nesprávné zařazení důkazů do vyhledávací části spisu a skutečnost, že zjištění správních orgánů ohledně zapojení žalobkyně do daňového podvodu nemá oporu ve spise. Podrobnější rozvedení těchto žalobních bodů soud považuje s ohledem na níže uvedený právní závěr za nadbytečné.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Potvrdil, že dne 18. 6. 2012 zahájil správce daně daňovou kontrolu u žalobkyně za zdaňovací období měsíců červen až prosinec roku 2009 a leden až prosinec 2010 a 2011. Konkrétně správce daně šetřil žalobkyní uplatněný nadměrný odpočet daně z nákupu hutního materiálu od společnosti Eco SAPP steel, s.r.o. a ALDO CZ s. r. o. a dále žalobkyní deklarované dodání zboží do jiného členského státu. Konkrétně měla žalobkyně v lednu 2010 uskutečnit 11 dodávek pro slovenskou společnost TWISTER s.r.o. a v březnu 2010 11 dodávek pro slovenskou společnost GLASSTONE s. r. o. Žalobkyně v rozhodném období podle žalovaného jednak neprokázala faktické přijetí plnění od dodavatele Eco SAPP steel, s.r.o. a dále neprokázala splnění podmínek pro osvobození od DPH ve smyslu § 64 zákona o DPH. Ke stěžejní námitce o prekluzi práva správce daně stanovit daň žalovaný vyslovil nesouhlas s výkladem článku XXII zákonného opatření číslo 344/2013 Sb. použitým žalobkyní, podle kterého nelze v již zahájeném daňovém řízení aplikovat ustanovení § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu, naopak podle žalovaného je nutno řízení a postupy ve smyslu předmětného přechodného ustanovení rozumět takové instituty, které jsou tímto zákonným opatřením dotčeny (tzn. v daném případě žádosti o mezinárodní spolupráci) a nikoliv řízení či postupy při správě daní, v jejichž rámci jsou tyto instituty aplikovány. Podle žalovaného proto v případě využití žádosti o mezinárodní spolupráci po 1. 1. 2014 lhůta pro stanovení daně neběžela, aniž by bylo rozhodné, že řízení správce daně zahájil před účinností zákonného opatření. Žalovaný se podrobně vyjádřil také k dalším žalobním námitkám, k podrobnějšímu rozvedení vyjádření žalovaného však soud ze shodných důvodů jak v případě dalších žalobních bodů (nad rámec prekluze) nepřistoupil.
5. Z obsahu správního spisu správce daně soud zjistil, že správce daně zahájil vůči žalobkyni dne 18. 6. 2012 daňovou kontrolu, a to mimo jiné pro daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců červen až prosinec roku 2009 a leden až prosinec 2010 až 2011. V průběhu daňové kontroly odeslal správce daně několik žádostí o mezinárodní spolupráci týkající se žalobkyně, a to např. dne 12. 2. 2014, dne 13. 2. 2014, dne 3. 3. 2014, dne 15. 5. 2014, dne 24. 4. 2015, dne 29. 4. 2015, dne 11. 12. 2015, anebo dne 3. 2. 2016, atd. Ohledně měsíců ledna a března 2010 rozhodl správce daně dodatečným platebním výměrem dne 14. 6. 2016 tak, že doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty ve výši 484 312 Kč (za leden 2010) a 979 895 Kč (za březen 2010) spolu s penále. Proti rozhodnutím (platebním výměrům) správce daně podala žalobkyně odvolání, o kterých rozhodl žalovaný napadenými

rozhodnutími tak, že je zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Obě napadená rozhodnutí žalovaného byla žalobkyni doručena dne 15. 3. 2017.

6. Soud po ověření, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců od doručení napadených rozhodnutí žalovaného žalobkyni podle § 72 odst. 1 s. ř. s. a že splňuje veškeré formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal napadená rozhodnutí včetně řízení předcházející jejich vydání v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili (u žalobkyně se jednalo o následnou změnu původního negativního stanoviska).
7. Předmětem daňového řízení bylo doměření daně z přidané hodnoty žalobkyni za zdaňovací období měsíců leden 2010 a březen 2010. Z porovnání žaloby, obsahu správního spisu a vyjádření žalovaného je zřejmé, že stěžejní pro právní hodnocení věci je posouzení prekluze práva správce daně stanovit (doměřit) žalobkyni daň za uvedená období. V posuzované věci nebylo sporu o tom, že prekluzivní lhůta ke stanovení daňových povinností žalobkyni ohledně DPH za leden a březen 2010 je 3 letá a začala běžet v roce 2010. Zahájení daňové kontroly dne 18. 6. 2012 mělo za následek, že dosavadní prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 1 daňového řádu se přerušily a začala běžet nová tříletá lhůta (viz § 148 odst. 3 daňového řádu) a pokud by nedošlo k jejímu dalšímu přerušení, uplynula by dne 18. 6. 2015. Podstata sporu spočívala v posouzení, zda v průběhu této nové lhůty došlo k jejímu přerušení, případně na jak dlouho. Skutečnosti relevantní pro přerušení (stavení) prekluzivní lhůty jsou obsaženy v § 148 odst. 4 daňového řádu. Z obsahu spisu a vyjádření žalovaného vyplývá jediná taková skutečnost, která by mohla mít po 18. 6. 2012 vliv na běh prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 4 daňového řádu, a to odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci, které vyplývají z obsahu správního spisu. Uvedené ustanovení, podle kterého prekluzivní lhůta ke stanovení daně neběží po dobu od odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost však byla v podobě nového „písm. f)“ do § 148 odst. 4 daňového řádu vložena až s účinností od 1. 1. 2014 zákonným opatřením Senátu číslo 344/2013 Sb. Podle přechodných ustanovení čl. XXII odst. 1 tohoto zákonného opatření Senátu platí: *„řízení nebo jiné postupy při správě daní, které byly zahájeny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu, se dokončí podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.“* Těžiště právního posouzení tak spočívá v otázce, zda v řízení zahájeném před 1. 1. 2014 se uplatní ustanovení § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2014 či nikoliv. K této otázce se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Afs 206/2017 – 39, který se týkal dokonce totožné právní věci (při projednávání žaloby proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v pokračování v daňové kontrole správcem daně vůči žalobkyni), kdy Nejvyšší správní soud konstatoval a odůvodnil závěr, podle kterého na běh (hmotněprávní) prekluzivní lhůty započaté před nabytím účinnosti zákonného opatření Senátu číslo 344/2013 Sb. nelze novou právní úpravu, která by šla k tíži daňového subjektu, aplikovat. Na běh a délku prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 daňového řádu se proto použijí dosavadní právní předpisy, tj. § 148 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013 a odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci v období po 1. 1. 2014 (bez ohledu na to, zda v rámci probíhající daňové kontroly či v rámci vyhledávací činnosti, anebo v souvislosti s jinými postupy správce daně) nelze v dané věci považovat za právně relevantní skutečnost

pro stavení, a v konečném důsledku prodloužení prekluzivní lhůty. Uvedený závěr odůvodnil Nejvyšší správní soud tím, že opačný výklad by měl za následek narušení legitimního očekávání na straně daňových subjektů, které v době vzniku daňové povinnosti mohly předvídat, kdy a na základě jakých skutečností právo státu vyměřit daň zanikne, resp. kdy uplyne prekluzivní lhůta ke stanovení daně ve smyslu § 148 daňového řádu, i to, zda a kdy budou ukončeny procesní úkony správce daně, které směřovaly k vyměření této daně (tj. včetně úkonů v rámci probíhající daňové kontroly, mezinárodního dožádání, vyhledávací činnosti, či jiných postupů správce daně, anebo v rámci řízení jím vedených). Soud neshledává důvody se od předestřené závěru Nejvyššího správního soudu odchýlit, naopak se jím s ohledem na totožnost věci cítí vázán.

8. Z důvodů rozvedených v předchozím odstavci soud uzavírá, že po 18. 6. 2015 již nebylo možné stanovit (doměřit) žalobkyni daň z přidané hodnoty, a protože oba dodatečné platební výměry ze dne 14. 6. 2016 byly vydány po tomto datu, je uplynutí prekluzivní doby samo o sobě dostačující ke zrušení jak obou napadených rozhodnutí žalovaného, tak také obou předcházejících rozhodnutí správce daně (vydaných ve formě platebních výměrů), protože veškerá uvedená rozhodnutí jsou stížena vadou, kterou již nelze zhojit. Proto soud napadená rozhodnutí žalovaného a správce daně podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil, aniž by se z důvodu procesní ekonomie zabýval dalšími žalobními námitkami. Současně soud ani nerozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., protože zde není žádné řízení, v rámci kterého by bylo možno věc vrátit žalovanému (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 – 66, dostupný na webových stránkách Nejvyššího správního soudu).
9. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. podle procesního výsledku sporu a procesně úspěšné žalobkyni přiznal vůči žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Konkrétně soud přiznal žalobkyni právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 6 000 Kč, odměny advokáta podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za 2 úkony právní služby po 5 100 Kč podle § 12 odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů v paušální výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu s tím, že náklady právního zastoupení ve výši 10 800 Kč jsou podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zvýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 2 268 Kč, kterou je advokát povinen odvést podle zvláštního právního předpisu. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 19 068 Kč soud shledal jako účelně vynaložené a uložil žalovanému povinnost nahradit je žalobkyni k rukám jejího zástupce podle přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o.s.ř.). Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 29. března 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu